

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Jiřího Vyvadila v právní věci stěžovatele **S. S.**, zastoupeného JUDr. Tomášem Absolonem, advokátem se sídlem v Praze 4, Ke Kašně 272/24, za účasti **Ministerstva vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 6. 2004, č. j. 15 Az 622/2003 – 17,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 6. 2004, č. j. 15 Az 622/2003 – 17, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

II. Zástupci stěžovatele **se** odměna za zastupování **nepřiznává**.

Odůvodnění:

Rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 6. 2004, č. j. 15 Az 622/2003 – 17, byla zamítnuta žaloba stěžovatele proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 6. 3. 2003, č. j. OAM-2908/VL-11-C10-2002, jímž bylo rozhodnuto o neudělení azylu stěžovateli podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a současně bylo rozhodnuto, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Krajský soud v odůvodnění rozsudku uvedl, že ministerstvo náležitě zjistilo skutkový stav věci a správně jej posoudilo. Stěžovatel opustil vlast z důvodu strachu před pronásledováním soukromými osobami, když v minulosti tyto osoby jako policista legálně zatkl a předal

do vazby, z níž byly následně proti úplatku propuštěny. V zemi svého původu neměl žádné problémy se státními orgány a kdyby se vrátil, žádné sankce by mu nehrozily. Své problémy se nepokusil řešit přestěhováním do jiné části země a neobrátil se ani s žádostí o pomoc na policii či jiné státní, nestátní či mezinárodní orgány a organizace, zabývající se ochranou práv a svobod jednotlivce. Jeho důvody k opuštění vlasti a podání žádosti o udělení azylu jsou tedy takového rázu, že je nelze podřadit pod důvody taxativně vymezené v § 12 zákona o azylu. Motivací stěžovatele k podání žádosti o azyl byly i účelové důvody spočívající ve snaze legalizovat svůj pobyt na území České republiky a zamezit tak hrozícímu správnímu vyhoštění.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) až d) s. ř. s. Předně namítal, že krajský soud posoudil uvedenou kauzu v rozporu s platným právním řádem a shledal vážná pochybení všech dosavadních orgánů v řízení o udělení azylu v projednání věci u krajského soudu, který projednal předmětnou věc v rozporu se zákonem o azylu. Současně požádal o odklad vykonatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť současný stav řízení mu může přivodit značnou újmu na jeho právech, a to za situace, kdy by byl nucen vycestovat z České republiky. V Moldavsku mu hrozí vážné nebezpečí z politických důvodů. Žádost o odklad odůvodnil i v této stížnosti uvedeným porušením právních předpisů ze strany orgánů, jež rozhodovaly o jeho žádosti. Proto se domáhal zrušení napadeného rozsudku a přiznání kasační stížnosti odkladného účinku.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. v rozsahu a z důvodů, které uplatnil stěžovatel v kasační stížnosti a přitom shledal vady uvedené v odst. 3 citovaného ustanovení, k nimž musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Ze soudního spisu vyplývá, že dne 31. 3. 2003 byla krajskému soudu doručena žaloba proti rozhodnutí ministerstva ze dne 6. 3. 2003, č. j. OAM-2908/Vl-11-C10-2002. V žalobě stěžovatel uvedl, že ministerstvo na základě shromážděných důkazů nesprávně posoudilo skutkový stav věci a na základě toho vydalo rozhodnutí, které považuje s ohledem na příslušná ustanovení zákona o azylu, uvedená ve výroku rozhodnutí, za nesprávné. Žaloba dále obsahuje sdělení, že stěžovatel ji blíže odůvodní dodatečným podáním. Závěrem stěžovatel navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí v celém rozsahu zrušil a věc vrátil ministerstvu k dalšímu řízení.

Podle § 37 odst 3 věta první s. ř. s. musí být z každého podání zřejmé, čeho se týká, kdo jej činí, proti komu směřuje, co navrhuje, a musí být podepsáno a datováno. Podle § 71 odst. 1 s. ř. s. musí žaloba obsahovat kromě obecných náležitostí podání a) označení napadeného rozhodnutí a den jeho doručení nebo jiného oznámení žalobci, b) označení osob na řízení zúčastněných, jsou-li žalobci známy, c) označení výroků rozhodnutí, které žalobce napadá, d) žalobní body, z nichž musí být patrno, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné, e) jaké důkazy k prokázání svých tvrzení žalobce navrhuje provést, f) návrh výroku rozsudku.

Z citovaných ustanovení vyplývá, že pro přezkumné řízení ve správním soudnictví platí dispoziční zásada, když žaloba kromě obecných náležitostí musí obsahovat další náležitosti taxativně uvedené v § 71 odst. 1 s. ř. s. Žaloba podaná stěžovatelem však žádné žalobní body neobsahovala, neboť v ní byla pouze v obecné rovině namítána nezákonnost správního rozhodnutí. Ostatně i stěžovatel si byl vědom nedostatečnosti žaloby, když

v ní uvedl, že ji blíže odůvodní dodatečným podáním. To však neučinil. Krajský soud tedy postupoval nezákonně, jestliže žalobu, která neměla zákonné náležitosti, meritorně projednal a rozhodl ve věci rozsudkem, kterým tuto žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Protože se jedná o vadu řízení, která měla za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí krajského soudu, Nejvyšší správní soud napadený rozsudek podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a podle odst. 2 citovaného ustanovení vyslovil, že se věc vrací krajskému soudu k dalšímu řízení.

Podle § 110 odst. 3 s. ř. s. je krajský soud názorem vysloveným v tomto rozsudku vázán.

Podle § 110 odst. 2 s. ř. s. rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí i o nákladech řízení o kasační stížnosti.

Podle § 35 odst. 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. zástupci stěžovatele, který mu byl soudem ustanoven k ochraně jeho práv, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. V předmětné věci však soud ustanovenému zástupci odměnu za zastupování nepřiznal, neboť z obsahu soudního spisu vyplývá, že žádný úkon právní služby, za který odměna podle § 11 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, náleží, nevykonal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. srpna 2005

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu